



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 210/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti *ibplus.sk, s. r. o.*, Pavlovičovo námestie 45, Prešov, zastúpenej advokátkou JUDr. Katarínou Andráš Leškovou, Plzenská 2, Prešov, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 66/2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 40/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti *ibplus.sk, s. r. o.*, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 22. marca 2018 sa obchodná spoločnosť *ibplus.sk, s. r. o.*, Pavlovičovo námestie 45, Prešov (ďalej len

„sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených práv postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 66/2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 40/2017.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní začatom na návrh [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“), ktorým sa proti sťažovateľke ako žalovanej domáhala zaplatenia sumy 99,15 € s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 21 Cb 189/2011-82 z 30. októbra 2014 zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobkyni sumu 99,15 € a 10,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 99,15 € od 1. januára 2009 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd rozsudkom č. k. 1 Cob 66/2015-126 z 25. mája 2016 rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016); tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 10. septembra 2016. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (účinného od 1. júla 2016, ďalej len „CSP“) tvrdiac, že *„postupom konajúcich súdov došlo k porušeniu práva žalovaného na odôvodnenie rozhodnutia, k porušeniu práva žalovaného navrhovať a vykonávať dôkazy v kontexte s právom na kontradiktórne konanie a právom na rovnosť zbraní a k porušeniu práva na spravodlivý proces v spojení so zásadou právneho štátu a so zákonnosťou konania štátnych orgánov“*. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3 Obdo 40/2017 zo 7. decembra 2017 dovolanie sťažovateľky odmietol podľa § 447 písm. c) CSP, keď vyvrátením jej dovolacích námietok dospel k záveru, že nedôvodne namietala *„existenciu vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) C. s. p.“*, pričom zdôraznil, že *„ak v dovolaní nie je jednoznačne uvedené, v čom konkrétne spočíva dovolateľom tvrdená vada zmätočnosti, dovolací súd na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 nie je oprávnený nahrádzať pasivitu dovolateľa resp. nahrádzať úkony, ktoré bol povinný uskutočniť jeho právny zástupca ako osoba znalá práva a hľadať v texte dovolania, prípadne v predložennom spise, čo by prípadne mohlo predstavovať vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 C. s. p. (rovnako aj uznesenie z 24. augusta 2017, sp. zn. 3 Obdo 19/2017)“*.

3.1 Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že „v procese rozhodovania uvedeného sporu sťažovateľa na Krajskom súde v Prešove tento súd dňa 11. 6. 2015 v čase 12:59:47 vykonal náhodný výber a vec pridelení senátu I Cob pod spisovou značkou I Cob 66/2015. Sťažovateľ namieta, že odvolací súd mu v rozpore s ust. § 51 ods. 9 zákona o súdoch nevydal potvrdenie o prevzatí a pridelení veci, čím mu bolo odopreté právo preveriť pridelenie veci zákonnému sudcovi. Krajský súd v Prešove vykonal opätovne prerozdelenie veci na základe Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce na rok 2016 zo dňa 28. 12. 2015, v ktorom sa v závere čl. II. uvádza, že sa náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov vykoná prerozdelenie a zároveň sa následne v 1. bode definuje 51 nevybavených obchodných vecí okrem iných aj z oddelenia I Cob. Sťažovateľ tvrdí, že náhodný výber tu nebol vykonaný a tým bol porušený nielen Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce na rok 2016 zo dňa 28. 12. 2015, ale aj § 51 ods. 4 zákona č. 757/2004 Z .z., a zároveň tým došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu, ktoré vyplýva z čl. 48 ods. 1 Ústavy SK... Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho práva na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy došlo aj konaním Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, kde ním podané dovolanie bolo opäť pridelené na rozhodnutie bez náhodného výberu a ani mu ako účastníkovi konania nebolo vydané potvrdenie o prevzatí a pridelení veci v súlade s § 51 ods. 9 zákona o súdoch, aby mal možnosť oboznámiť sa s osobou konajúceho sudcu a prípadne namietat jeho zaujatosť. Sťažovateľ pri svojej argumentácii vychádza z toho, že základným znakom pridelenia veci náhodným výberom je existencia čiarového kódu na potvrdení o prijatí veci na rozhodnutie, ktoré obsahuje meno sudcu, spisovú značku a verifikačný čiarový kód náhodného výberu, ktorý sa generuje len raz a to keď je vykonaný náhodný výber. V potvrdení o prijatí veci sťažovateľa z Krajského súdu v Prešove zo 4. 1. 2016 (druhý výber) a v potvrdení o prijatí veci z Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. 7. 2017 čiarový verifikačný kód absentuje.“.

3.2 Sťažovateľka zároveň uvádza, že „existuje pochybnosť o tom, že súdny spis, na základe ktorého o jej spore rozhodoval Krajský súd v Prešove a Najvyšší súd SR bol neúplný. Vyplýva to z neúplného spisového prehľadu, v ktorom chýba evidencia jednotlivých listín spisu a dátumy ich doručenia do spisu. Spisový prehľad, ktorý začal vytvárať Okresný súd Prešov končí číslom listu 53. Číslovanie listín na Krajskom súde v Prešove však pokračuje až číslom listu 100. Nie je zrejmé, prečo v spisovom prehľade chýbajú údaje

o prijatí a charaktere zvyšných 47 listín. Podľa sťažovateľa tu došlo k porušeniu § 177 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. Navyše má sťažovateľ za to, že doručovanie uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 7. 12. 2017, sp. zn.: 3 Obdo/40/2017 realizované Okresným súdom Prešov vtedajšiemu právnenému zástupcovi sťažovateľa bolo nezákonné. Okresný súd Prešov totiž predmetné súdne rozhodnutie nedoručil do elektronickej schránky právneho zástupcu sťažovateľa tak, ako mu to výslovne ukladá zákon, ale doručoval ho prostredníctvom [REDAKOVANÉ]“. Uvedené skutočnosti majú zakladať porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) krajským súdom a najvyšším súdom.

II.

4. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

5. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných

súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). Okrem toho ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

6. V súvislosti s už uvedeným ústavný súd dáva do pozornosti, že sťažovateľka v sťažnosti, ako aj v petite sťažnosti napáda postup krajského súdu a postup najvyššieho súdu v konaní, v ktorom boli už vydané meritórne rozhodnutia, bez toho, aby sa domáhala ich zrušenia. Keďže podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone, sťažnosť tak, ako je formulovaná, nemôže obstať a sťažnostný petit neobsahujúci návrh na rozhodnutie ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde by ani nemohol byť vykonateľný. Napriek tomu ústavný súd k námietkam vzneseným sťažovateľkou považuje za žiaduce uviesť nasledujúce:

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom krajského súdu a napadnutým postupom najvyššieho súdu

7. Ústavný súd konštatuje, že obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako sú požiadavky rešpektovania zásad kontradiktórnosti alebo rovnosť zbraní, či právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci.

8. S cieľom podporiť spravodlivý súdny proces vykonaný v primeranej lehote a zjednotiť postup súdov pri vybavovaní súdnej agendy a agendy správy súdu vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špecializovaný trestný súd a vojenské súdy v znení neskorších predpisov upravuje:

a) základné pravidlá a zásady vnútornej organizácie súdu a jednotlivých organizačných útvarov súdu vrátane organizácie práce, úloh zamestnancov súdu pri výkone súdnictva a pri správe súdu,

b) náhradu nevyhnutných výdavkov osobám, ktoré sa zúčastňujú na konaní,

c) niektoré postupy súdov pri vybavovaní občianskoprávných vecí a trestnoprávných vecí vrátane výkonu niektorých rozhodnutí v týchto konaniach,

d) postup notára v konaní o dedičstve, v konaní o umorenie listiny a pri vykonávaní úkonov v konaniach vo veciach notárskych úschov,

e) výkon administratívnych a kancelárskych prác na súde pri výkone súdnictva a správe súdu (doručovanie niektorých rozhodnutí súdu pritom upravuje § 146 citovanej vyhlášky a tvorbu a obeh súdneho spisu § 168 citovanej vyhlášky, pozn.).

9. Súčasťou výkonu súdnictva je vnútorná revízia ako druh kontroly súdu a sudcov, ktorá smeruje k prevereniu aktuálneho stavu výkonu súdnictva, k zisteniu príčin nedostatkov pri výkone súdnictva a k návrhu opatrení na ich odstránenie, upravená v § 54 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“); táto sa okrem iného zameriava aj na úroveň práce súdnych oddelení a kancelárií a úroveň súdnych písomností.

10. Predstava sťažovateľky, že by takúto kontrolu na okresnom súde mal vykonávať ústavný súd, je absurdná a v tomto kontexte ústavný súd považuje námietku sťažovateľky uvedenú v bode 3.2 tohto uznesenia za takú, ktorá nemá absolútne žiadnu súvislosť s namietaným porušením jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom krajského súdu a napadnutým postupom najvyššieho súdu. Z uvedených dôvodov sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) napadnutým postupom krajského súdu a napadnutým postupom najvyššieho súdu

11. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“ (m. m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07).

12. V zmysle judikatúry ústavného súdu zákonným sudcom je sudca, ktorý spĺňa zákonom ustanovené podmienky na funkciu sudcu. Okrem toho za zákonného sudcu treba pokladať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu; ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie v senáte (napr. I. ÚS 52/97, II. ÚS 47/99, II. ÚS 87/01,

I. ÚS 115/02, III. ÚS 202/02, III. ÚS 116/06); ako aj sudcu, ktorému boli veci pridelené z dôvodu vylúčenia iného sudcu pre zaujatosť v zmysle § 31 a nasl. Trestného poriadku alebo pre iné ďalšie dôvody (II. ÚS 118/02, II. ÚS 119/02).

13. Ústavný princíp zákonného sudcu treba pokladať za celkom neopomenuteľnú podmienku výkonu súdnej moci, ktorá na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na strane druhej predstavuje pre účastníka konania záruku, že na rozhodnutie jeho veci sú povolané súdy a sudcovia podľa vopred stanovených zásad tak, aby bola zachovaná zásada pevného a náhodného prideľovania súdnej agendy a aby bol vylúčený – pre rôzne dôvody a rozličné účely – výber súdov a sudcov „*ad hoc*“.

14. Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zákonnosť súdu musí byť okrem iného založená na jeho zložení. Súd zriadený zákonom musí byť teda obsadený zákonným spôsobom (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Buscarini v. San Marino* zo 4. 5. 2000).

15. Podľa § 3 ods. 3 zákona o súdoch zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Účastník konania alebo strana v konaní, v ktorom rozhoduje súd v senáte, nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu. Zákonným sudcom je aj sudca určený podľa odseku 4.

16. Podľa § 3 ods. 4 zákona o súdoch zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

17. Podľa § 3 ods. 10 zákona o súdoch súdy sú povinné používať pri výkone súdnictva, najmä pri prideľovaní a prerozdeľovaní vecí, vedení súdnych registrov a vyhotovovaní rozhodnutí a iných písomností programové a technické prostriedky schválené Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“).

18. Podľa § 49 písm. a) zákon a súdoch predsedovia súdov zabezpečujú riadenie súdov v oblasti výkonu súdnictva najmä rozvrhom práce...

19. Podľa § 50 ods. 1 zákona o súdoch na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

20. Podľa § 51 ods. 1 prvej vety zákona o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridelujú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí.

21. Podľa § 51 ods. 2 zákona o súdoch podmienka náhodného výberu podľa odseku 1 je splnená vtedy, ak sa má vec prideliť jednému z aspoň dvoch senátov, samosudcov alebo súdnych úradníkov.

22. Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 CSP). Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo základnej slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

23. Z princípu subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi

musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní až v konaní pred ústavným súdom námietku, ktorú mohol efektívne uplatniť a neuplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (IV. ÚS 76/2012, m. m. III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08).

24. Podľa § 420 písm. e) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Takto koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov ako prvkov napĺňania princípu správnej istoty. Keďže sťažovateľka takéto dovolanie proti rozsudku krajského súdu nepodala, ústavný súd sťažnosť v časti, ktorou napádala porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny postupom krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

25. Sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou napádala porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny postupom najvyššieho súdu, v rámci ktorého bolo jej dovolanie bez opatrenia čiarovým verifikačným kódom *„opäť pridelené na rozhodnutie bez náhodného výberu a ani mu ako účastníkovi konania nebolo vydané potvrdenie o prevzatí a pridelení veci v súlade s § 51 ods. 9 zákona o súdoch, aby mal možnosť oboznámiť sa s osobou konajúceho sudcu a prípadne namietať jeho zaujatosť“*, ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, keďže túto námietku ju nepovažuje za spôsobilú spochybniť ústavnosť postupu najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľky. Podľa § čl. 17 ods. 1 rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 200/2016 Z. z. (účinného od 22. júna 2016) vnútornú revíziu na najvyššom súde vykonáva revízne oddelenie najvyššieho súdu ustanovené podľa § 58 zákona o súdoch v rozvrhu práce na daný kalendárny rok.

26. Ústavný súd opätovne pripomína, že úsilie o hľadanie spravodlivosti by nemalo spočívať v komplikovanom riešení banalít, ako je tomu v danom prípade, keď predmetom „sporu“ pred všeobecnými súdmi je zaplatenie sumy 99,15 €, avšak skutkové a právne závery všeobecných súdov, ktoré obsahujú nimi vydané rozhodnutia, sťažovateľka v sťažnosti vôbec nenapadla.

27. Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky neobsahovala návrh na rozhodnutie ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde a vzhľadom na jej odmietnutie ako celku bolo bezpredmetné rozhodovať o priznaní náhrady trov konania sťažovateľke.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. júna 2018